

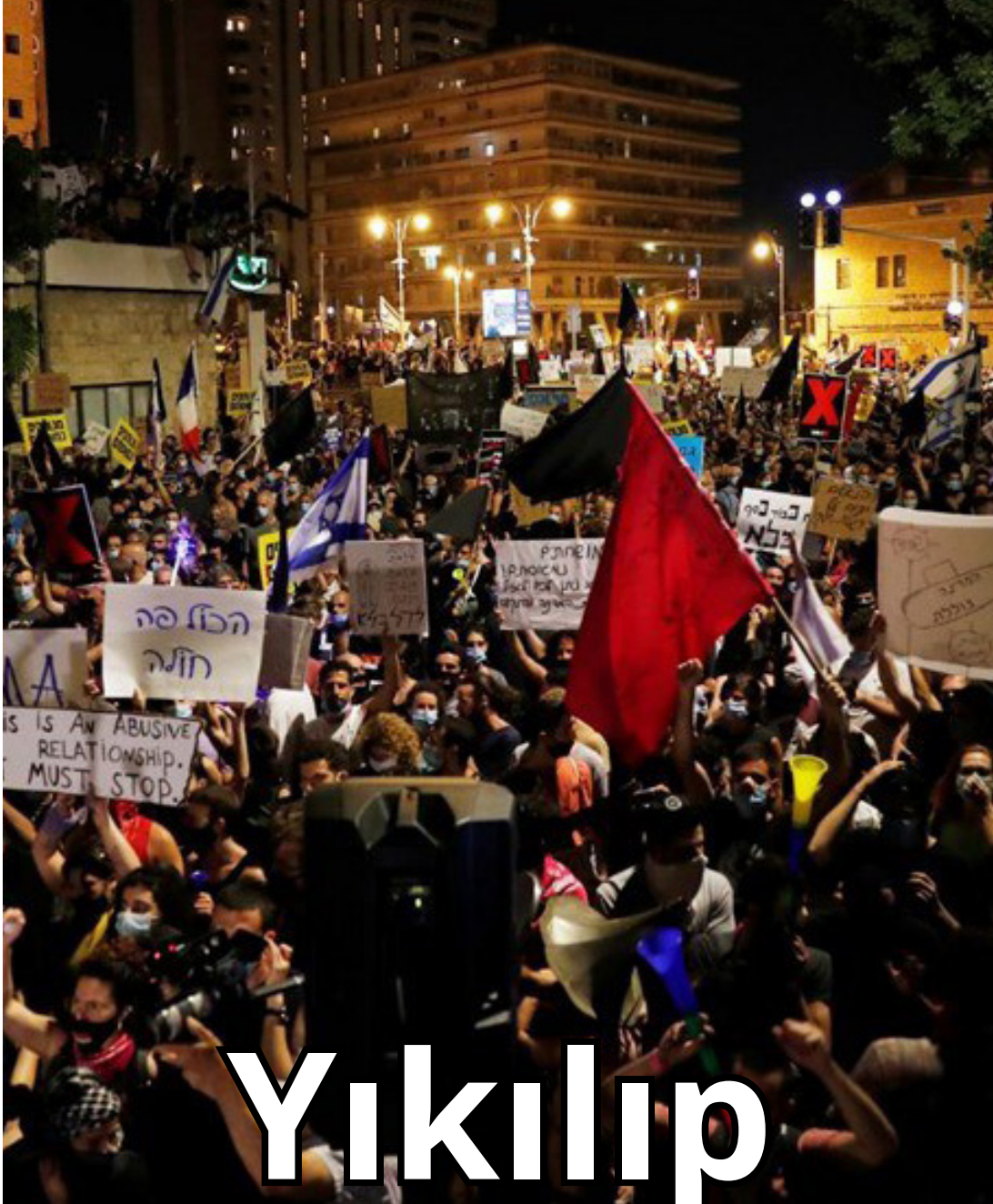
MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi23.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazetesi
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLAÇAK

25 EYLÜL 2024 S.26

Yıkılıp Gidecekler

Siyonist cinayet ve suç şebekesinin güvencesi emperyalistlerdir. Sarkalarında emperyalistler olmaksızın tek bir adım bile atamazlar. Onlar emperyalizmin desteğine muhtaçlar, öte yandan emperyalistler de bölgeye kama gibi sokacakları, bölgede bir karakol olarak kullanacakları bir suç şebekesine ihtiyaç duyuyorlar. Tüm bunlara rağmen bu yapay devlet, bu siyonist suç şebekesi çökmek üzere. İçeride bizzat Yahudi emekçiler isyan ediyor. Dışarıda bütün dünya halkları Siyonist barbarlığa karşı ayağa kalkıyor. Emperyalist yönetimler her geçen gün Siyonizme arka çıkmakta daha fazla zorlanıyor. İnsanlık bunca vahşete seyirci kalmıyor. Yolu yok, "çürüyen et, dökülen diş gibi" yıkılıp gidecekler!

2 Editör

İsrail Vahşeti ve Enternasyonal Dayanışma

4 İnan Çelik

İşçi Sınıfı Öne, En Öne

8 Telus İşçilerinden Sendika Hakkı İçin Eylem

10 Sinan Kaleli

Lübnan'da Patlayan "Pager"lar

12 Lübnan Komünist Partisi: "Harekete Geçin"

Yıkılıp Gidecekler

Manşet

Kesintisiz bir vahşet!.. Gazze'teki soykırımdan sonra siyonist cellatlar, Lübnan'a saldırı başlattı. Gazze'de ve Batı Şeria'daki soykırım ise hala devam ediyor.

Lübnan'a 1600'den fazla hava saldırısı düzenledi siyonist İsrail. Tek bir günde 500 insanı katlettiler! 35 çocuk, 60 kadın var hayatını kaybedenler arasında. Ve tüm dünya biliyor ve görüyor. Ve bu daha hiçbir şey değil, binlerce kiloluk bombalarla vuruyor yerleşim yerlerini.

Siyonist hükümetin başı faşist Netanyahu, Lübnan halkına "bölgeyi boşaltın" diye duyurular yapıyor! Bir halka "biz buraları bombalayacağız, evlerinizi yakıp yıkacağız. Canını seven buralardan kaçsın" diye çağrılarda bulunmak!.. Tam bir faşiste yakışır düşünce yapısıdır bu. Böyle söyleyince kurtulacak sanki bütün sorumluluklardan!

Ama biliyor, emperyalist aklama makinesi arkasında. **Siyonist cinayet ve suç şebekesinin güvencesi emperyalistlerdir. Arkalarında emperyalistler olmaksızın tek bir adım bile atamazlar.** Ancak emperyalistlerin koruması sayesinde varlar. Onların askeri, mali, siyasi, diplomatik destekleri olmaksızın bir gün bile ayakta kalamazlar!

Bu iş karşılıklı. **Onlar emperyalizmin desteğine muhtaçlar, öte yandan emperyalistler de bölgeye kama gibi sokacakları, bölgede bir karakol olarak kullanacakları bir suç şebekesine ihtiyaç duyuyorlar.** İsrail denen bu yapay devlet, emperyalistlerin çıkarları için var. Ne demişti zamanında bugünkü bunak ABD başkanı? "Eğer İsrail diye bir ülke olmasaydı, onu yaratmamız gerekirdi!"

Bütün emperyalistler bunun farkında. ABD-İngiliz savaş filoları Doğu Akdeniz'de bu siyonist katil sürüsünü korumak ve desteklemek için bekliyor. Emperyalist basın tekelleri, dijital platform tekelleri hep birlikte siyonist soykırımı aklamak ve gözlerden saklamak için görev başında!

Tüm bunlara rağmen bu yapay devlet, bu siyonist suç şebekesi çökmek üzere. İçeride bizzat Yahudi emekçiler isyan ediyor. Dışarıda bütün dünya halkları Siyonist barbarlığa karşı ayağa kalkıyor. Emperyalist yönetimler her geçen gün Siyonizme arka çıkmakta daha fazla zorlanıyor. İnsanlık bunca vahşete seyirci kalmıyor.

Yolu yok, "çürüyen et, dökülen diş gibi" yıkılıp gidecekler!

İsrail Vahşeti ve Enternasyonal Dayanışma

Editör

24 Eylül '24

1975'ten 1990'a kadar on beş yıl süren süren kanlı iç savaştan bu yana, en kanlı günü yaşadık diye açıklama yaptı birkaç gün önce Lübnan Sağlık Bakanı. O gün, yani 23 Eylül 2024'te siyonist İsrail'in hava saldırıları sonucu 492 kişi hayatını kaybetti. Ölenlerin arasında 35 çocuk, 58 de kadın vardı. Bu tablo, siyonist İsrail'in hedef gözetmeden asker-sivil, kadın-çocuk, önüne kim çıkarsa öldürdüğünü gösteriyor.

İsrail vahşette sınır tanımıyor. Bu özellik, siyonist İsrail'in karakterine içkindir. Varlığı vahşet ve katliam üzerinde yükseldi. Temelinin harcı, Filistin halkının kanıyla karılmış. Unutulmaz Sabra-Şatilla katliamının sorumlusu Ariel Şaron, siyonist İsrail'in kuruluşundan önce, daha kuruluş öncesi ve kuruluş için katliamlar yapmış kişiydi. Bu anlamda Netanyahu ya da başka bir siyonist, siyonist haydut devletin başında kimin olduğunun hiçbir önemi yok. **Devlet biçiminde örgütlenmiş bu şebeke ayakta ve hayatta kaldığı sürece, sadece Filistin halkının değil, bütün insanlığın**

dünyanın herhangi bir yerinde katliamlardan, vahşetten kurtulmasının imkanı yok.

Siyonist İsrail'in, aynı anlamda bu örgütlü haydut şebekesinin gücünü abartmıyoruz. Son savaş, ABD-İngiltere yani NATO ve diğer emperyalist devletlerin askeri, mali, teknik, istihbarat vb. çok yönlü desteği olmasa, bu haydut şebekesinin kılını kimildatmaya dahi cesaret edemeyeceği ortaya çıktı. Onlara güveniyor; onlardan aldığı güçle saldırganlaşıyor.

On beş yıllık iç savaş süresinden bu yana en kanlı günün yaşandığı saatlerde ABD, bölgeye yeni asker takviyesi yapacağını duyurdu. Böyle bir duyuru yaptıysa bu, takviye askerlerin çoktan bölgeye aktarıldığının beyanı kabul edilmeli. Bir kez daha, siyonist İsrail demek ABD-İngiltere yani NATO ve diğer emperyalistler demektir. Bu işgal gücünün, bu devlet biçiminde örgütlenmiş haydut şebekesinin varlık nedeni, kuruluş amacı emperyalist-kapitalist sistemin Ortadoğu'daki (Batı Asya) çıkarlarını korumak, bunun için ileri bir karakol görevi görmektir.

Daha önce de işaret etmiştik. Bu siyonist devletin ne bir tarihi var, ne de geleceği. Onun kuruluş nedenleri arasında Yahudi halkının "haklarını" vb. korumak, Yahudi halkına "özgür" yaşayabileceği bir devlet kurmak amacı yok. Ama, Yahudi halkını bir şekilde Filistin topraklarına yerleştirerek emperyalistlerin ileri karakolu olacak bir devlet vardı. Katliamlarla, bir halkı yerinden göç ettirerek bunu yaptılar.

Bu haydut şebekesi ABD-İngiltere-NATO ve diğer emperyalistlerin askeri, istihbari, teknik gücüne güveniyor. Sadece bunlar da değil. **Gerici Arap devletleri, örneğin Ürdün ve Mısır el altından, hem istihbarat hem de askeri destek veriyorlar. İran'dan, Irak'tan gelen füzelerin engellenmesinde emperyalistler kadar bu devletler de etkin bir rol oynadılar.** Siyonist İsrail'in gücünü abartan darkafalı liberallerin ahmakça yazı ve değerlendirmeleri, bu gerçekleri hesaba katmaz.

Siyonist İsrail bugünlerde Güney Lübnan'ı havadan bombalıyor. Lübnan halkı, doğal olarak ülkenin kuzeyine, Beyrut ve Suriye sınırına doğru göç ediyor. Büyük bir insanlık dramı, bir kez daha gözlerimizin önünde yaşanıyor. Emperyalistler bu süreçte tam bir dayanışma içinde. Kendi halklarından büyük bir korku duyan gerici Arap devletleri ise siyonist İsrail'e örtük bir dayanışma gösteriyorlar. Dünya gericiliği, Filistin halkına, Lübnan halkına karşı birleşmiş durumda.

Buna karşılık ilerici, demokrat, devrimci, komünist güçlerin, emekten, emeğin kurtuluşundan yana olan herkesin siyonist İsrail'e ve onun arkasındaki güçlere karşı birleşmeleri, güçlerini, dayanışmalarını eylemle ortaya koymaları gerekiyor. Gerçekte bu dayanışma dünya yüze-

yinde var ve devam ediyor.

Türkiye ve Kürdistan'da bu dayanışmayı güçlendirmeliyiz. Bu konuda Leninistlerin özel bir çaba içinde olmaları şart. Bu görevi yerine getirmek için güçlü olmayı beklemek doğru bir yaklaşım değil. Bir kişi bile olsa, Filistin halkıyla; şimdi buna ek olarak Lübnan halkıyla dayanışmayı ortaya koymalı. Bugünlerde dayanışma içine girenler halklar tarafından unutulmaz.

İşçi sınıfına, eylem halindeki işçilere enternasyonal dayanışma bilinci ısrarla götürülmeli. Kendi eylemleri için başkalarından haklı olarak dayanışma bekleyen işçilerin kendileri de katliama uğrayan halklarla, o halkların işçi sınıfıyla devrimci, enternasyonal dayanışma içinde olmayı bilmeli. Ancak bu bilinçte olan ve bu bilinçle hareket eden bir sınıf kurtuluşu hak eder ve emeğin kurtuluş mücadelesine önderlik edebilir. Gün, Filistin ve Lübnan halklarıyla her biçimde dayanışma günüdür.

Siyonist İsrail'in, darkafalı liberal ahmakların ve emperyalistlerin propagandasına aldanmamalı. Siyonist devlet ve hükümeti, korku içinde. Bu yüzden savaşlarını uçak bombardımanlarıyla yapıyor, askerlerini karadan savaşa sokmuyorlar. Uçak ve roket bombardımanı ile insanlar öldürülebilir ama bir savaş kazanılamaz. Savaşın kazanılmasının kesin şartı, askerlerini kara savaşına sokmaktır.

Bütün üstenci propagandalarına karşın, siyonist devlet hala kara savaşına girme cesaretini gösterebilmiş değil. ABD'nin askerlerinin gelmesini, ABD'den gelecek silah ve istihbaratı, ABD'nin gerici Arap devletlerini siyonist İsrail'e yardım için ikna etmesini bekliyor. Siyonist devlet, asker kaybını göze alamıyor, alamaz da. Çünkü askerlerinin tabutla içinde geri dön-

mesi siyonistler arasındaki korku ve dehşetin işgal topraklarından göçü hızlandırmasından korkuyorlar.

İsrail'in kuzeyindeki yerleşimcilerin çok büyük bir bölümü korkudan kaçıp gitti. Buna işgalci devletin her tarafından korkuyla göç edenler eşlik etti. **Ve en önemlisi, Yahudi halk, siyonist hükümet ve yöneticilerin savaş politikalarına açıktan karşı çıkmaya, mücadele etmeye, orduya katılmayı reddetmeye başladı. Siyonist devlet, Filistin ve Lübnan halklarına karşı bir dış savaş yürütürken, içeride hiç beklemediği bir iç savaşın gelişmekte olduğunu gördü.**

Savaşta hiçbir kural tanımaksızın, bütün gaddarlığı ve vahşetiyle saldırmasının başlıca nedenlerinden biri budur. Çünkü bu iç savaşta ve kitlesel göçte kendi sonunu görüyor. Örneğin Lübnan halkı savaş nedeniyle göç ettiğinde, savaş biter bitmez topraklarına geri döner. Ama siyonist İsrail'in nüfusu böyle değil. O göç ettiğinde gittiği Avrupa ülkelerinde, ABD'de, Kanada'da vb. kalır, geri dönmez.

ABD ve siyonist devlet "barış" istiyor mu? Elbette isterler, ama onlar bunu soykırımlarını, işgallerini, yeni topraklar işgallerini "barış" içinde sürdürmek için isterler. Bunu yapamayacaklar. Çünkü, bir kez daha, ulusal baskı ulusal ayaklanmaya yol açar ve şimdi siyonist devletin zulmüne, emperyalist devletlerin bu zulme eşlik ettiğine tanık her bebek, her çocuk geleceğin özgürlük savaşçısıdır.

Tam da bu yüzden, er ya da geç, zafer Filistin halkının ve onunla dayanışma içindeki dünya işçi sınıfının, emekçi halklarının olacak!

Şimdi, Filistin halkıyla eylemli dayanışma günüdür. Şimdi Lübnan emekçi halkıyla, işçi sınıfıyla, devrimci, komünist güçleriyle söze değil, eyleme dayanan dayanışma günüdür.

Ve en önemlisi, Yahudi halk, siyonist hükümet ve yöneticilerin savaş politikalarına açıktan karşı çıkmaya, mücadele etmeye, orduya katılmayı reddetmeye başladı. Siyonist devlet, Filistin ve Lübnan halklarına karşı bir dış savaş yürütürken, içeride hiç beklemediği bir iç savaşın gelişmekte olduğunu gördü.

İşçi Sınıfı Öne, En Öne

İnan Çelik

Gaziantep'te Akcanlar işçilerinin eylemine, Soma'da Fernas madencilik işçilerine ve onların mücadeleci sendikalarına yönelik sert müdahaleler bundan sonra kararlı bir çizgide yürüyecek olanların neyle karşılaşacaklarını pratik olarak gösterme çabasından başka bir şey değil.

İşçi sınıfına yönelik saldırılar artarak devam ediyor. Polonez işçilerine yönelik sert polis şiddeti, işçilerin örgütlü-inatçı hak arayışına kolluğun sert tutumu, yalnızca oradaki amirin işçi düşmanı bir faşist olması ile açıklanamaz. İşçi sınıfının eylem ve mücadele ile elde edeceği kazanımları savunmak için de inatçı bir mücadele sürdüreceğini biliyorlar. Bunun için eylemci işçiler, gerçek bir ablukayla ve sürekli bir polis, devlet şiddetiyle karşı karşıya kalıyor. Bir yandan işçilerin mücadele azmi kırılmaya çalışılırken, öte yandan aynı yolu yürüyecek işçilere gözdağı veriliyor. Köpükler saçarak haykırıyor polis şefi: "Çocuklarınız bile iş bulamaz!".

Gaziantep'te Akcanlar işçilerinin eylemine, Soma'da Fernas madencilik işçilerine ve onların mücadeleci sendikalarına yönelik sert müdahaleler bundan sonra kararlı bir çizgide yürüyecek olanların neyle karşılaşacaklarını pratik olarak gösterme çabasından başka bir şey değil. Yani süreç, mücadele kaçkınlarına, uzlaşmacılara, tatlı su kurnazlarına göre fazla sert! Bunun için işçi sınıfına yönelik saldırılar net, kapsayıcı ve sınıfın en geniş bölüklerini içine alma yeteneğini gösterecek yapılar tarafından üstlenilmeli. Kendisine karşı gelme cesareti gösteren bu büyük dalga karşısında, sermaye sınıfı savunma pozisyonundadır. Tüm bu baskı ve kuralsızlık dayatmaları ve

sermayenin iki anlama gelmeyecek biçimde işçi sınıfını diz çökerterek teslim alma çabası, ancak sermaye ve onun hizmetkârları kadar net, dişe diş bir tutum almakla karşılanabilir.

Mücadeleci Sendikalar bu yıl içerisinde sınıf hareketi içerisinde gerek işyeri örgütlenmelerinde ısrarlı tutumlarıyla, gerekse örgütlenmeye yönelik saldırılar karşısında takındıkları net tutumla, gerekse de 1 Mayıs'ta Taksim ısrarı ile emekçilerin dikkatini çektiler. **Mücadeleci Sendikalar mücadele sınırlarını genişleterek ve sınıf hareketi açısından sorumluluk olarak merkezi bir odak haline gelebileceğini gösterme göreviyle karşı karşıya.** Bir taraftan tarihinin en kapsamlı saldırısı ile, diğer yandan açlıkla terbiye edilmeye çalışılan işçilerin sabrının tükendiğini açıkça görüyoruz. Böylesi bir dönemde bu sendikalar, sınıfın çıkarlarını günlük çıkarlarının önüne koyanları arkalarında bırakarak en önde yürüyebilir, devrimin öncü işçilerinin

mücadelenin içinde yetişmesine olanak sağlayabilirler.

Gelinen nokta, içinden geçilen saldırı dalgası, öncü işçilerin önüne harekete geçen kitleleri kavrayan sermayeye karşı etkili araçlarla meydan okumayı dayatıyor. Sadece karşı karşıya olunan saldırıları durdurma değil, yeni kazanımlar elde etme ve emeğin kurtuluşu görevini de önüne koyan gerçek bir mücadele çizgisi oluşturma görevidir bu. Bu mücadele içerisinde yeni genç ve mücadeleci sendikalar, önemli bir yer dolduracak. Ancak bunun yeterli olmayacağı gerçekliği gözden ırak tutulmamalı. **Bu uzun ve sert mücadele sürecinde eylem ve örgütlenme süreçlerinde öne çıkan, kendisini bir sendika içinde konumlandıramayan, işbirlikçi**

Bu uzun ve sert mücadele sürecinde eylem ve örgütlenme süreçlerinde öne çıkan, kendisini bir sendika içinde konumlandıramayan, işbirlikçi sendikalar tarafından tasfiye edilen veya Anadolu coğrafyasında kimseyle iletişime geçememiş öncü ve mücadeleci işçilerin de içinde konumlanacağı araçlar yaratmak zorundayız.

sendikalar tarafından tasfiye edilen veya Anadolu coğrafyasında kimseyle iletişime geçememiş öncü ve mücadeleci işçilerin de içinde konumlanacağı araçlar yaratmak zorundayız.

İçinde bulunduğumuz dönem, hiçbir aracı mutlaklaştırmadan alanın, bölgenin veya havzaların öne çıkardığı araçlara ulaşmayı ve bu mücadele araçlarıyla bağ kurmayı gerekli hale getiriyor. Bu araçların işleyişinin nasıl olacağı ve kitlesel sınıf araçları olup olamayacağı belirleyici olacak. Ülkemizin mücadele tarihinde işçiler sayısız aracı yaratma becerisini gösterdi. Platformlar, birlikler, meclisler, komite ve konseyler... Bu zengin birikimden faydalanarak yeni

araçlar yaratılmak ve bizzat sınıfın kendisi tarafından yönetilmek zorunda. Yüzbinlerce işçi ve emekçi çocuğunun okula aç gidip geldiği, servis veya yol parası bulamadığı için her gün kilometrelerce yürüdüğü ya da okula gidemediği, anne ve babaların bu düzene kahrettiği bugünler, dar masa başı tartışmalarıyla heba edilemez.

Gerek Mücadeleci Sendikalar gerek tek tek öncü işçiler birleşik bir mücadele rotasını oluşturma sorumluluğu taşıyor. En küçük günlük sorunlardan en karmaşıklara kadar çözme iradesi gösteren bir yapı, işçi sınıfı için gözlerin döneceği araç olabilir. Bedeli ne olursa olsun kaybedecek bir şeyi olmayan işçi sınıfını, böylesi bir odak içinde olmaktan çekinmek bir yana onun

örgütleyicisi, yöneticisi ve sürecin bir parçası yapacaktır.

Sermayenin yaptığı hesapları boşa çıkarmak, işçi sınıfının esnek, kapsayıcı yasalarla sınırlanmayan ve militan mücadele odağını yaratmaktan geçiyor. Önümüzde bize bakan sorun belli, çözüm için bir adım bekliyor. Sorumluluk almak ve sadece elimizi değil bedenlerimizi bu büyük taşların altına koymak zorundayız. Mutlak başarı için bin bir hesapla, mükemmeliyetçilikle ince hesap yapanların, aslında mücadeleden kaçmanın teorisini yaptıklarını unutmamalıyız.

Tarihin bu sayfası bizlerden inisiyatif almayı, cüretle sonuna kadar götürülecek mücadeleyi ve müdahaleyi bekliyor.

Gerçek Sadece Devrime İnanmaktır

Aynil ve Rasim, devrim için birlikte Atan iki ayrı yürek...

Birlikte atan iki yürek diyoruz onlar için çünkü onları tanıyan yoldaşlarımız ikisini birbirinden ayıramadan anlatıyorlar bize. Çünkü onlar mücadelede de, ölümden de ayrılmadılar birbirlerinden. Ne faşizmin azgınca saldırıları, ne tutsaklık ne de ölüm ayırabildi onları. Hayatlarını da mücadelelerini de birlikte ördüler ilmek ilmek.

Birçoğumuz belki hiç tanıma fırsatı yakalamadık onları, ancak onları tanıyan yoldaşlarımızın anlatıları işledi yüreğimize. **Sarsılmaz inançları, mücadeledeki ısrarları her daim aklımızın bir köşesinde yol gösterdi bize.**

Yoldaşlarımızın yaşam öykülerini okuyorum, dinliyorum... Rasim yoldaşım Çanakkale İHD yöneticisi, Aynil yoldaşım ise Tüm-Bel-Sen Çanakkale Şube Başkanı. Fakat öyle bildiğimiz dernek ya da sendika yöneticileri gibi değiller. Mücadeleye, devrim inancına bürünmüşler ikisi de. İkisi de öncü, tam ortasında kavganın. Çanakkale Zindanında ölüm orucu savaşçıların ve ailelerinin yanında.

Öyle ki, ölüm orucu savaşçısı Ayça İdil Erkmen ölümsüzleştğinde Aynil yoldaşım belediye

hoparlörlerinden duyuruyor bunu, herkesi savaşçı Ayça'yı sahiplenmeye, onun için düzenlenecek törene katılmaya çağırıyor. Kim bilir, belki de sesinde büyük bir öfke, acı, kararlılık. **Hiç duymadığım, tanımadığım bu ses kulaklarımda yankılanıyor bu olayı her düşündüğümde.** Bu çağırıyor yapan sesin yoldaşı olmanın gururu büyüyor içimde. Bu çağrıdan dolayı tutsak ediliyor Aynil yoldaşım, cezaevinden çıktuktan sonra "Nerede kalmıştık?" diye soruyor ve kaldığı

yerden devam ediyor mücadeleye. 23 Eylül 1996'da bir trafik kazasıyla ayrılıyorlar aramızdan Aynil ve Rasim yoldaşlar.

Rasim yoldaşım şiirler yazıyor devrime **"gerçek sadece devrime inanmaktır/ ve tüm çabanın devrime adanmasıdır bilin..."** diyor bir şiirinde. Onların mücadele anlayışları ve Rasim yoldaşın bu dizeleri ışık tutuyor bize. Sadece devrime inanıyor, tüm çabamızı devrime adıyoruz. Onları anmanın en doğru biçimini işliyoruz yaşamlarımıza. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın bize devrettiği mücadele bayrağını onurla taşıyoruz, zafer gününe ulaştırmak üzere.

Müftü İşçilerden Rahatsız

Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarılan ve iki ayı aşkın bir süredir mücadele eden Polonez fabrikası işçileri, polislin fabrika önündeki eylem alanlarını kapatmasının akabinde Çatalca Kaymakamlığı önünde eyleme başladı.

Kaymakamlık önünde 24 saat nöbet tutan işçilere, 19 Eylül sabahı bir müdahale de Çatalca Müftüsü Ahmet Mehmetlioğlu'ndan geldi.

Önce işçilerin çaldığı müziği engellemeye çalışarak "Kısın şunun sesini" diyen müftü, ardından "Böyle hak aranmaz" dedi. İşçilerin haklarını meydana eylem yaparak değil mahkemede aramasını salık veren müftü işçilerle

tartıştı. Bir kadın işçi "20 yıllık emeğim var benim, tabii ki hakkımı arayacağım" diyerek müftünün müdahalesine tepki gösterdi. Tartışma anları görüntülemeye çalışan bir işçiyi de müftü "Benden izin almadan çekemezsin" diye engellemeye çalıştı.

Tek Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya, Mehmetlioğlu'nun tepkisini eleştirdi: **"Bu vatandaş Çatalca müftüsü. Devlet, kolluk kuvvetleri yetmedi, şimdi Çatalca Müftüsünü göndermiş; sesi kapatın diye işçileri provoke ediyor."** diyen Karlıkaya bu müdahalenin devletin baskılarının farklı bir biçimi olduğunun altını çizdi.

As Plastik İşçisi Kazanacak

"İşçinin emeğinin sömürüldüğü, köle haline getirildiği, haklarının elinden alındığı, güvensiz koşullar yüzünden iş cinayetlerinin yaşandığı bu topraklarda, zaferin böyle mücadelelerden doğacağını biliyoruz. Bu mücadelenin yanında olmak, mücadeleyi daha da ileri taşımak işçi, emekçi, öğrenci fark etmeksizin hepimizin görevi. Polonez'den Fernas'a, Akcanlar'dan As Plastik'e tüm işçiler emeklerinin iktidarını kurana dek örgütlenmeye ve mücadele etmeye devam edeceğiz."

Mücadele Birliği Platformu

Kapitalizmin yarattığı ekonomik, sosyal ve siyasal krizden dolayı insanca yaşama hakkı elinden alınan işçi sınıfı, özellikle içinde bulunduğumuz dönemde fabrikatörlere, patronlara karşı amansız bir mücadele içinde. Sendikal örgütlenmeye, işçiye hakkını vermeye, güvenli çalışma ortamı yaratmaya tamamen karşı duran faşist devlet ve onun patronları işçilerin bu mücadelesi karşısında korkuyor, sindirme çabaları içine giriyor.

19 gün önce sendikal hakları için mücadele eden dört As Plastik işçisi işten çıkarılmıştı. Buna karşı hem sendikal işçiler, hem de fabrikanın diğer tüm işçileri eyleme geçti. 19 Eylül'de grev yapmayı belirlediler ve çadır kurarak mücadelelerini sürdürdüler. Grevlerinin ilk gününde Mücadele Birliği Platformu, Devrimci Öğrenci Birliği ve Emekçi Kadınlar As Plastik Fabrikasına işçileri selamlamaya ve dayanışmaya gittiler.

Baskı, sömürü ve sendikal yasaklarla boğuşan fabrika işçileri, işi tamamen bırakarak insanca çalışma koşulları için fabrika önünde eyleme geçmişlerdi. Grev halayları eşliğinde, sloganlar ile seslerini yükselttiler. Bizlere atılan işçiler geri alınana kadar, TİS masasına oturuncaya kadar mücadeleden geri durmayacaklarını söylediler. As Plastik işçileri, ülkenin dört bir yanından aldıkları desteğin gücüyle, patronlarına ve onun temsil ettiklerine karşı daha da kararlı durduklarını anlattılar.

"Belki Daha Yolun Başındayız ama Kararlıyız, Güçlüyüz"

Sendikalaştıkları için işten atılan As Plastik işçileri, 19 gündür fabrika önünde eylemlerini sürdürürken, bugün de sendikaları Petrol İş ile birlikte Grev kararı astılar. As Plastik işçilerini grevlerinin ilk günü ziyaret eden Mücadele Birliği okurları, işçilerle süreç hakkında kısa bir söyleşi yaptı.

Merhaba, bize kendinizi tanıtır mısınız?

Merhaba ben Savaş Çakmak, As Plastik'te işyeri temsilcisi ve aynı zamanda Petrol İş'in baş temsilcisi olarak 9 yıldır burada çalışıyorum. 2022 Mayıs ayından beri burada sendika mücadelesi vermekteyiz.

Bize örgütlenme sürecinizden ve bu süre zarfında yaşadıklarınızdan bahsedebilir misiniz?

2022 yılında sendikamız burada bir örgütlenme süreci başlattı. İşveren bunu haber alınca temsilci arkadaşlarımızı işten atmıştı. 1 hafta fiili bir grev gerçekleştirerek onlara geri adım attırılmış ve kazanım elde etmiştik. Sendika temsilcisi arkadaşları işten atıp, sendika düşmanlığına rağmen, fabrikada bu kararlı duruşumuz sayesinde örgütlenmemizin önünde duramadılar. 2 yılı aşkın süredir yürüttüğümüz örgütlenme sürecinde yeterliliği sağladık ve işverenle TİS görüşmelerine oturduk. Ancak 4. toplantının ardından işveren görüşmelerden çekildi ve yine sendika düşmanlığına soyundu.

İşveren anayasal hak olan sendikal hakkımızı maalesef tanımiyor ve 'bu iş yerinde sendika istemiyorum' diyor.

Onların bu inadı, süreci greve kadar getirdi. Toplu İş Sözleşmesi masasından maalesef bir netice alamadığımız için 19 Eylül itibariyle grevimizi başlattık. Burada bir mücadele ve direniş içerisindeyiz ve bütün haklarımızı savunacağız. Üretim tamamen durdu. Yaklaşık 10 işçi arkadaşımız hukuksuz sebeplerle kod 46 ve kod 49'dan işten atıldılar. 150 çalışan arkadaşımızın katılımıyla bugün grevimizin 1.; fabrika önündeki direnişimizin ise 19. günündeyiz.

Türkiye'de işçi sınıfı zor günlerden geçiyor. Açlık, yoksulluk, sendikal baskılar gibi bir dizi sorundan bahsedebiliriz. Ama buna karşı da her yere yayılan, gelişen bir sınıf mücadelesi var. Fernas, Polonez ve daha nice. Bu eylemsellikler ile dayanışmanız var mı?

İşçi kardeşlerimizin başka bölgelerde yürüttüğü direnişlerden haberdarız ve zaman zaman dayanışıyoruz. Hepimiz bir hak mücadelesi veriyoruz, işverenler her türlü hukuksuzluğu kullanarak haklarımıza saldırıyor. Bizim de örgütlenmedeki amacımız kölelik koşullarına karşı çıkmaktı, bir araya gelebilmektir. Belki daha yolun başındayız ama kararlıyız, güçlüyüz, kazanacağımıza olan inancımız tam.

Eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Destekleriniz için teşekkür ederiz.

Biz teşekkür ederiz.

Telus İşçilerinden Sendika Hakkı İçin Eylem

Kanadalı Telus Çağrı Merkezi'nde kişilerin Çağrı İş Sendikası'na üye olmasının ardından şirket yetkiye itiraz edince işçiler eyleme çıktı. Telus işçileri, 21 Eylül günü Kağıthane'de bulunan işyeri önünde sendika hakkı için eylem yaparak "Telus İtirazı Geri Çek!" dedi.

Çağrı İş Sendikası'nın örgütlenme çalışması yürütmesinin ardından kısa sürede işyerindeki işçilerin çoğunluğu sendikalı oldu. Bu örgütlenme çalışması sendikanın barajı aşarak toplu sözleşme yapmaya yetkili sendika olmasını da sağladı. Fakat bütün işyerlerinde olduğu gibi, Telus International da işçilerin sendikalı olmasına tahammül edemedi ve yetkiye itiraz etti. Telus International çağrı merkezi işçileri sendikal hakları için Kağıthane'de bulunan şirket önünde eylem yaparak "Telus İtirazı Geri Çek!" dedi.

"Anayasal Hakkımıza Saygı Duy #TelusitiraziGeriÇek" pankartı açan Telus işçilerine Nakliyat İş Sendikası,

Mücadele Birliği Platformu, TÖP, İKEP, Kırmızı Gazete destek verdi. "Sendika Haktır Engellenemez", "İnsanca Çalışmak İstiyoruz", "Telus İtirazı Geri Çek" sloganları atılan eylemde basın açıklamasını Çağrı İş Sendikası Genel Başkanı Cihan Sezer yaptı.

Üniversite mezunu genç işçi ve işsizlerin istihdam kapısı olarak anılmaya başlanan Telus International gibi uluslararası şirketler, son yıllarda akın akın Türkiye'de yeni lokasyonlar açarak, menşei olduğu Avrupa ve Amerika gibi ülkelerdeki çalışan yoğunluğunu Türkiye'ye kaydırmaya başladı. Cihan Sezer, bunun sebebinin yaygın eğitilmiş genç ve işsiz nüfusun yüksek olması, değerini yitiren Türk lirası ile birlikte ucuzlayan işgücü olduğunu ifade etti.

"Telus International'ın Türkiye'yi seçmesinin en önemli nedenlerden bir diğeri ise Türkiye'de sendikalı çalışma oranının çok düşük düzeyde olmasıdır" diyen Sezer, şirketlerin

ister yerli ister yabancı olsun hem daha az işçi ile daha çok iş yapmanın, hem de işçilerine sendikalı ve toplu sözleşmeli çalışma hakkını vermemenin çabası içerisinde olduklarını vurguladı.

Çağrı merkezlerinde ve benzeri işleri yapan bilgi teknoloji, iletişim şirketlerinde örgütsüzlüğün de bir sonucu olarak yaygınlaşan mobbing, tazminatsız iş çıkışları, yoğun iş yükü ve düşük ücret dayatmaları sonucu biriken tepkiler sonrası ve yine bu nedenlerle bu örgütsüzlüklere bir yanıt olarak Çağrı İş Sendikası'nın ortaya çıktığını aktaran Sezer, "İlk genel kurulunu yaptığı 2023 Haziranından sonra, daha bir yıl geçmeden de Telus İşçileri ile hem işkolu barajını aştı hem de yasanın aradığı üye çoğunluğunun çok üstünde bir oran ile çalışma bakanlığına başvuru yaptı, bakanlık da olumlu yetki tespitini taraflara ulaştırdı." diyerek sendikanın kısa sürede işyerinde TİS imzalayacak düzeye geldiğini vurguladı.

Sendikaya karşı olmadığını, Kanada ve Almanya gibi ülkelerde sendikalı işçi çalıştırdıklarını, çalışanlarına değer verdiklerini dile getiren Telus firması, bu imkanı Türkiye'deki işçilerine sağlamıyor ve 1000'e yakın işçinin iradesine karşı duruyor.

Sezer, "Hem sendika olarak, hem de sendika ile bütünleşmiş Telus emekçileri olarak yetkimize yapılan itirazı geri çektirene kadar sesimizi yükselterek ve çoğaltarak şirkete de kamuoyuna da resmi kurumlara da duyurmaya devam edeceğiz." diyerek sendikal hakları için mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

"Sendikalı Olmaktan Vazgeçmeyin"

Bursa'nın Mustafakemalpaşa İlçesinde bulunan Eker Süt Ürünleri Fabrikasında, 2015 yılından bu yana örgütlenme faaliyeti yürüten Tek Gıda-İş üyesi üç işçi işten çıkarıldı.

22 Eylül Pazar günü fabrika önünde basın açıklaması yapan Tek Gıda İş Sendikası, sorun çözülmediği takdirde eyleme başlanacağı konusunda uyarı yapmıştı. Fabrikada 17 yıldır çalışan ve 'başarı ödülü' verilen bir işçi ile yine 12 ve 7 yıldır çalışan iki işçi sendikalı olduktan üç gün sonra işten çıkarıldı.

Eker Süt işçileri, güvencesiz çalışma koşulları, patronun keyfi tutum ve mobbingine, işçilere aşağılayıcı uygulamalarına karşı Tek Gıda-İş'te örgütlendi. Anayasal hakkını kullanarak sendikalı olan işçiler, istifaya zorlandı. İşçiler sendikal haklarını kullanmakta kararlı davranınca işten çıkarıldı.

Uzun yıllardır çalışan işçileri sendikalı olduktan sonra işten çıkaran Eker Süt ürünleri Fabrikası, işten çıkarmaların sendikal sebeplerden olmadığını iddia etti. İşçiler de ertesi gün (23 Eylül Pazartesi) fabrika önünde eyleme başladı.

Tek Gıda İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya, burada işçilerle birlikte yaptığı açıklamada fabrika yönetimine seslenerek, sorunu çözmek için Eker patronlarından olumlu bir yanıt beklediklerini belirtti.

Eker Süt Ürünleri işçilerinin Anayasa ve yasalardan doğan haklarını kullanarak sendikalı olduklarını ve işten atılan üç işçinin yıllardır çalışmakta olduklarını, ayrıca 17 yıldır çalışan Semih isimli işçiye daha üç gün önce 'başarı ödülü' verildiğini vurgulayan Suat Karlıkaya, uzun yıllardır çalışan işçilerin sendikalı olduktan sonra işten çıkarılmasının sendika düşmanlığını gösterdiğini ifade etti.

Sendikalı olmanın işçilerin en doğal ve yasal hakkı olduğunu ve üç işçinin bir an önce işlerine dönmeleri gerektiğini söyleyen Karlıkaya, "Daha önce de açıklama yaparak uyardık.

Biz direniş yapmak derdinde değiliz, bu sorunun diyalogla çözülmesini istiyoruz. Bugün bir kez daha bu sorunun çözülmesi yönünde adım atılmasını istiyoruz. Sorun çözülmediği sürece de Polonez'de olduğu gibi direnişimiz devam edecek. Çünkü biz haklı mücadeleye verdiğimiz ve kazanacağımızı biliyoruz." dedi.

Karlıkaya, çalışmakta olan Eker Süt Ürünleri işçilerine de seslenerek "Sendikalı olun, haklarınıza sahip çıkın, baskılara karşı sendikanızın yanınızda olduğunu bilin. Sendikalı olmak anayasal bir haktır, hakkınızdan vazgeçmeyin." dedi.

Yüksek Hayat Pahalılığına Karşı Yüksek Maaş

21 Eylül tarihinde Unia Sendikası'nın çağrısı ile binlerce işçi ve emekçi, İsviçre'nin başkenti Bern Kantonu'nda buluştu. İnşaat işçilerinin toplu sözleşme görüşmeleri sırasında herkese en az 250 CHF zam yapılması için yapılan miting, İsviçre'de uzun süredir yapılan en büyük eylem olma özelliğini taşıyor.

İnşaat işçileri adına toplu sözleşme görüşmelerine katılan Unia Sendikası, patron sendikası ile yapılan ilk görüşmede patronların zam talebine hiçbir şekilde olumlu bakmadığını söyledi. Maaş artışı konusunda hiçbir teklifte bulunulmadığı için, ikinci görüşme öncesinde patronlara karşı güçlü bir ses çıkarmak amacıyla "Yüksek Hayat Pahalılığına Karşı Yüksek

Maaş" sloganı altında bir eylem organize edildi.

15 bin kişinin katıldığı eylem Bern Tren Garı yanından yürüyüşle başladı. Buradan Bern Parlamentosu önüne kadar yürüyen kitle, burada yapılan mitingin ardından eylemi sonlandırdı.

İkinci toplu sözleşme görüşmeleri Ekim ayı ortalarında yapılacak. Bu görüşmeler sonucunda olumlu bir gelişme yaşanmaz ise eylemlerin devam edeceğini belirten sendika yetkilileri, ikinci görüşme öncesi Basel ve Arau kantonlarında olan şantiyelerde 15 ve 18 Ekim günlerinde yemek organize ederek fiilen bir greve gideceklerini söyledi.

Lübnan'da Patlayan "Pager"lar

Sinan Kaleli

19 Eylül '24

Gazze'de bütün dünyanın gözü önünde alenen soykırım yapan ve bunu bütün emperyalistlerin hem askeri, hem mali, hem diplomatik, hem medyatik desteğiyle gerçekleştiren Siyonist rejim için "devlet terörü" son derece naif bir niteleme.

Dün (18 Eylül) Lübnan'da art arda patlayan çağrı cihazları vakası, kelimenin gerçek anlamında herkesi şaşırttı. Teknolojik aygıtlar, bunların güvenliği, "İsrail'in yenilmezliği"... her kafadan bir ses çıkıyor.

Öncelikle belirtelim. Özellikle çağrı cihazları ve başka tür elektronik cihazlar üzerinden saldırı gerçekleştirme, epey uzun süredir filmlere bile konu olan bir yöntem. Üstelik de son dönemlere ait değil bu türden filmler. Ne de sadece Hollywood kurgucularına ait. Bilinen, fiilen uygulanabilen (ve tekil olarak uygulanan) saldırı yöntemleri. Bu açıdan ortada "vay be" diyecek bir şey yok.

Ama öte yandan, bu saldırı tekil olay değil. Bir kitlesel saldırı. İşte bu açıdan ortada "vay be" denecek bir durum var. Yöntemin kendisi değil, yöntemin kitlesel uygulanması, çok ciddi bir örgütlenme becerisini gösteriyor.

Dün saldırıların ilk saatlerinde "aşırı ısınan pilin patlaması" görüşü dolaşıma sokuldu. Oysa bir akıllı telefonda çok daha küçük pil kapasitesine sahip çağrı cihazlarının

bataryalarının görüntülerdeki düzeyde bir patlama yaratamayacağı aşıkardı. Cihazlara patlayıcı yüklendiği daha en başından anlaşılıyordu. Doğal olarak bunun nasıl yapılmış olabileceği sorusu belirde derhal.

Dün saldırının ilk saatlerinde Snowden, NSA (Ulusal Güvenlik Ajansı) itirafçısıdır kendisi, teknolojik cihazların kargolarının NSA tarafından denetlenebildiğini, hatta kargolara müdahale edilebildiğini yazmıştı. Sonrasında anlaşıldı ki, Tayvan markası olan ama Macaristan'da üretilen bu çağrı cihazlarının, Lübnan'a (ve belki aynı zamanda İran'a?) gideceği bilgisi İsrail istihbaratının eline geçmiş. Burada "İsrail istihbaratı" diyoruz ama, okur bunu CIA-MI6-BND ve diğer emperyalist casusluk şebekeleri olarak anlasın. Bunlara hatta MİT'inden gerici Arap ülkelerinin istihbaratına kadar işbirlikçileri de ekleyelim. Tüm hepsi birbiriyle ilişki halinde ve emperyalistlerin yönlendirmelerine göre hareket ediyorlar.

Nihayetinde bu bilgiyi alan İsrail

istihbaratı ya üretim aşamasında, ya paketlenme aşamasında veya kargo aşamasında sürece müdahil olmuş ve PETN adı verilen askeri bir patlayıcı yerleştirmiş. Böylece çağrı cihazları, vücudun hangi pozisyonunda tutulduğuna bağlı olarak yaralayıcı ve hatta öldürücü bir silaha dönüştürülmüş.

Saldırı bununla sınırlı kalmadı. Ardından bugün de telsizler patladı. Muhtemelen bunun da arkasından benzer bir olay örgüsü çıkacak.

Bu saldırıların "devlet terörü" oluşu, "sivil-asker ayrımı gözetmeme" türünden "ahlaki" tartışmalara girecek değiliz. *Gazze'de bütün dünyanın gözü önünde alenen soykırım yapan ve bunu bütün emperyalistlerin hem askeri, hem mali, hem diplomatik, hem medyatik desteğiyle gerçekleştiren Siyonist rejim için "devlet terörü" son derece naif bir niteleme.*

Olayın iki yönüne dikkat çekelim. Birincisi, eskiden beri bilinen, her yerde kanıtlarıyla birlikte dile getirilen yön. Emperyalist-kapitalist sistemin teknoloji devleri, bunlar ister üretici firma ayağındaki

donanım firmaları olsun, ister yazılım firmaları, ister sosyal medya ve dijital devler, hepsi, ama hepsi emperyalist devletlerle çok derin ve sağlam ilişkilere sahiptir.

Intel, Nvidia, AMD, Microsoft, Apple, Tesla, SpaceX, Meta, Google, Amazon... aklınıza hangi dev gelirse! Donanım firmaları daha bu donanımların ilk yazılımlarında (firmware) NSA vb. istihbarat servisleri için "arka kapı" kodları yazıyorlar. Doğrudan cihaza erişime izin verecek kodlar yüklüyorlar. (Snowden bunları da afişe etti zamanında.) Bilgisayarlarda BIOS üzerinden erişime imkan sunuyorlar. Ama bunun bildiğimiz anlamda bir bilgisayar (server yahut PC) olması gerekmiyor. Her tür "akıllı" elektronik cihaz için geçerli. Hatta kimi noktada "akıllı olmayanlar" için bile!

Donanımlara yüklenen bu "firmware" dışında bir bütün olarak işletim sisteminde yaratılan açıklar; yetmedi, "bulut sistemi" üzerinden hassas verilere erişim izinleri; yetmedi, türlü çeşit çerezlerle toplanan kişisel verilerin paylaşılması... saymakla bitmez. En nihayetinde, o çok ünlü "uçtan uca şifreli" görüşmelerin şifre anahtarlarının istihbarat örgütleriyle paylaşılması... **Anlayacağınız, işin üretim ve yazılım ayağında olması fark etmiyor, "Batı'nın teknoloji devleri, doğrudan emperyalist istihbarat örgütleriyle işbirliği içindedir. Ve biz bunu Ukrayna savaşının başlamasından sonra her alanda mide bulandırıcı tarzda görmeye başladık.**

Olayın ikinci yönü, uluslararası politik arenada emperyalistlerin hareket tarzıyla ilgili. Atılan adımlar, yapılan saldırılar öyle bir eşikte gerçekleştiriliyor ki, buna karşılık vermeniz bir büyük savaş, bir büyük yıkım savaşı anlamına gelebiliyor. Karşınızdaki güçlerin bu türden bir yıkım savaşını göze alamayacağı, almaması gerektiği hesabıyla yapılıyor bu türden saldırılar. Bunun en sıcak örneğini Ukrayna'da görüyoruz. ABD-NATO güçleri, adım adım tırmandırdılar tüm süreci. Hep en kritik noktada, eşikte tutarak artırdılar saldırganlığı. Öyle ki Rusya, ya nükleer silah kullanarak bir eşiği aşacak ya da bu yavaş yavaş tırmandırılan saldırıları sineye çekmek zorunda kalacak türden adımlar attılar.

İsrail'in saldırıları da bu yönde. Özellikle 7 Ekim sonrasında hız kazandı. Yaptığı saldırılar gerçekten de büyük bir bölgesel savaşı,

belki de genel bir yıkım savaşına dönüşebilecek bir savaşı göze almadan karşılanamayacak tarzda saldırılar. Tahran'daki Hamaney suikastını alın örneğin. Ve şimdi çağrı cihazları ve telsizler aracılığıyla gerçekleştirilen saldırıları alın. **Bunlara karşı gerçek anlamda misillemede bulunmak, özellikle Doğu Akdeniz'e yığılan ABD ve İngiliz donanmasını, Kıbrıs'taki askeri üslere yapılan yığınakları vb. düşünecek olursanız, çok ciddi bir bölgesel savaşa kapı aralayabilecek düzeyde.**

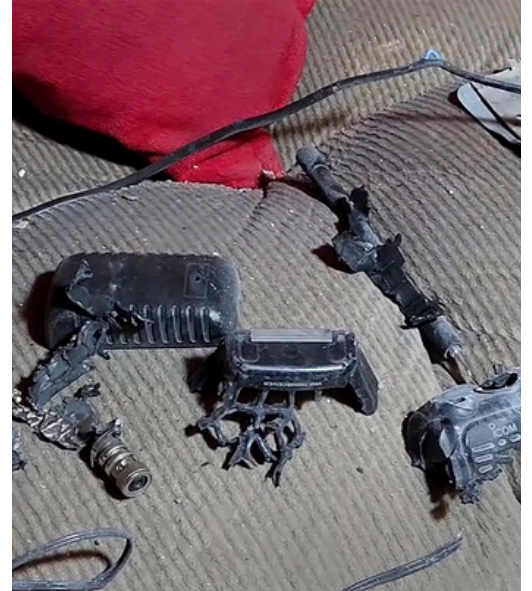
İsrail'in kendisinin, nükleer gücüne rağmen, Hizbullah-İran-Yemen güçlerinin saldırısı karşısında ayakta kalabilmesi tartışmalı bir konu. Nükleer silahlarını kullanırsa doğacak sonucu kimse kestiremez. Bu noktada onun yardımına ABD-İngiltere güçleri geliyor. Bölgede konuşlu uçak gemisi filoları gerçekten çok büyük bir ateş gücüdür. "Batmayan uçak gemisi" Kıbrıs'ı da eklerseniz, bütün Doğu Akdeniz'i ateş altına alabilecek bir güç yığılmış durumda. Bu gücün müdahil olduğu çatışmalar sırasında savaşın sınırlı alanın dışına taşması ve bizzat bu filoların da gemisavar füzelerin hedefi olması ihtimali, durumu gerçekten son derece karmaşık hale getiriyor. İsrail'i

son derece pervasız hale getiren dengelerin temelinde bu durum var. Bir çeşit yeni "dehşet dengesi"!

Diğer taraftan İsrail, gerçekten bölgesel bir savaşı kışkırtıyor. Böyle bir savaşta İran'ın bu büyük ateş gücünün hedefi olması için her şeyi yapıyor. Çünkü 7 Ekim'den bu yana İsrail'in "dokunulmazlık zırhı" parçalandı. Caydırıcılığı hükmünü yitirdi. Mevcut şartlarda hasımlarının askeri anlamda yakılıp yıkılması, ama nükleer silahlarla değil, emperyalist hamileri tarafından konvansiyonel silahlarla yerle bir edilmesi, İsrail'in gelecekteki güvenliği için elzem görünüyor. Aksi halde, dışarıda "caydırıcı güç" kimliği çok büyük oranda aşınmış, hatta yerle bir olmuş, içeride yoğun gerilim ve çatışmaların hızla iç savaşa doğru geliştiği bir İsrail, hayatta kalamaz.

Çağrı cihazları ve telsizlerin kitlesel ölçekte bireysel saldırı silahına dönüştürülmesiyle İsrail, savaş kışkırtıcılığını bir üst aşamaya taşımış oluyor. 2006'daki "otuz üç gün savaşı"nda hezimete uğrayıp apar topar kaçtığı güney Lübnan'a ABD-İngiliz desteğiyle geri dönmek hesabını yapıyor. İki gündür kitlesel bir şekilde patlayan o küçük bombalar, cehennemi bir savaşın kapılarını zorluyor.

İşin üretim ve yazılım ayağında olması fark etmiyor, "Batı'nın teknoloji devleri, doğrudan emperyalist istihbarat örgütleriyle işbirliği içindedir. Ve biz bunu Ukrayna savaşının başlamasından sonra her alanda mide bulandırıcı tarzda görmeye başladık.

Lübnan Komünist Partisi: "Harekete Geçin"

Bu hafta Lübnan'da yaşanan saldırılara ilişkin, Lübnan Komünist Partisi Siyasi Bürosu tarafından kaleme alınan ve elimize mail ile ulaşan "Komünist, İşçi ve İlerici Partilere Lübnan'a Yönelik Son Siyonist Saldırılarıyla İlgili Mektup"u paylaşıyoruz.

İsrail işgal ordusunun Gazze Şeridi'nde Filistin halkına karşı yürüttüğü soykırım savaşı devam ederken, işgalciler, Batı Şeria ve bölgedeki çeşitli ülkelere yönelik acımasız saldırılarının yanı sıra Lübnan'ı, özellikle de güneyini her gün tekrarlanan saldırılarla hedef almaktadır. Amerika Birleşik Devletleri'nin başını çektiği emperyalist hükümetlerin kapsamlı koruması altında gerçekleşen bu saldırılar, **7 Ekim'den bugüne Gazze'de 43.000'den fazla, ülkemiz Lübnan'da ise 700'den fazla şehidin belgelenmiş ölümüyle sonuçlanmıştır.**

Bu bağlamda, Lübnan'daki son tırmanış 17 Eylül'de binlerce çağrı cihazının, 18 Eylül'de ise telsiz cihazlarının hedef alınmasını kapsamaktadır. Bu cihazların taşıyıcılarının ellerinde, güvenli evlerde ve kurumlarda patlaması sonucunda 32 şehit verilmiş ve yaklaşık 3.000 kişi de yaralanmıştır. Bu saldırı, Lübnan'a ithal edilmeden önce Mossad ajanları tarafından patlayıcılarla tuzaklanan bu cihazlarla siviller, direnişçiler, sağlık ve sosyal

kurumlarda çalışanlar da dahil olmak üzere iletişim cihazı kullanıcılarını hedef alan bir terör saldırısıydı.

Bu terörist saldırıların amacı Lübnan halkına gözdağı vermek ve onları Siyonist düşman ve destekçisi ABD'nin koşullarına boyun eğmeye zorlayarak Lübnan ulusal güçlerinin Gazze'deki Filistin halkına destek vermesini engellemektir. Ayrıca tüm bölge üzerindeki güvenlik kontrolünü sıkılaştırmayı, emperyalist güçlerin petrol kaynakları ve ticaret yolları üzerindeki etkisini pekiştirmeyi ve İsrail'in bu geniş projede çok önemli bir rol oynaması nedeniyle İsrail'in niteliksel askeri ve güvenlik üstünlüğünü sürdürmeyi amaçlamaktadırlar.

Lübnan halkıyla ve işgale karşı direnme hakkıyla uluslararası dayanışma, İsrail'in kendi topraklarındaki saldırganlığının kınanması ve Filistin halkına yönelik soykırım savaşının durdurulması için Filistin halkıyla dayanışma kampanyasının sürdürülmesi, bugün her zamankinden daha fazla gereklidir.

Lübnan Komünist Partisi Siyasi Bürosu, haklı davası için komünist, işçi ve ilerici partilerin desteğine ve Lübnan, Filistin ve bölge halklarıyla dayanışma içinde hareket etmeye hazır olduklarına inanmaktadır. Bu partileri kendi ülkelerinde yapacakları açıklamalarla, özellikle İsrail ve ABD elçilikleri önlerinde gerçekleştirecekleri eylemlerle, ulusal ve bölgesel parlamentolarda ve çeşitli uluslararası kurumlarda yapacakları siyasal açıklamalarla ve kitle eylemleriyle seslerini yükseltmeye çağırır.

Gazze'deki soykırım savaşının ve Lübnan ile bölgedeki diğer ülkelere yönelik saldırıların derhal durdurulması için;

Halklar arasındaki uluslararası dayanışmanın güçlendirilmesi için;
Emperyalist ve Siyonist savaş ve saldırılara karşı koymak için;
Harekete geçin!

Lübnan Komünist Partisi
Siyasi Bürosu
19 Eylül 2024